

ved, at der er forskel på, om noget kan lade sig gøre inden for lovgivningen, altså om regionerne og kommunerne dermed selv skal prioritere det og selv skaffe pengene til det, eller om staten kommer og siger, at det skal gøres. Så står kommunerne og regionerne naturligvis og siger: Det vil vi have penge til.

Indimellem tror jeg af afvisningen fra regeringens side og fra regeringspartierne side af den slags forslag handler mere om, at man er bange for at blive hængt op på at skulle af med nogle penge, end det handler så meget om indholdet, hvis man skal være helt ærlig.

Kl. 17:58

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Karen J. Klint.

Kl. 17:58

Karen J. Klint (S):

Så bliver det så lidt til et spørgsmål. For er hr. Clausen enig med mig i, at regionerne ikke har frit valg, med hensyn til hvordan de kan bruge pengene? Jeg formoder, at han er enig med mig i det. De har jo en pose penge til hospitalsvæsenet, sundhedsvæsenet, og så har de nogle mindre poser penge til andre ting. Det er også derfor, jeg siger, at den pengepose nok ikke er stor nok, for der er andre ting, der trækker penge op af den.

Det er jo derfor, det kunne være interessant at målrette nogle penge til det her område, sådan at vi via økonomistyring fik udfyldt den rammelev, som eksisterer i forvejen.

Kl. 17:59

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 17:59

Per Clausen (EL):

Som den socialdemokratiske ordfører udmærket godt ved, bestræber Enhedslisten sig altid på at undgå at finansiere ting ved hjælp af satspuljemidler, dels fordi vi synes, at det er en skidt ting at tage midlerne fra de dårligst stillede i samfundet, dels også fordi vi jo så selvfølgelig af samme grund er udenfor. Og det er derfor, jeg sådan set bedre kan lide den model, hvor vi vedtager nogle rettigheder til borgerne. For så ved jeg godt, at regionerne og kommunerne nok skal komme og kræve pengene af staten, og så har vi ligesom vendt den situation om.

Men jeg helt enig med ordføreren i, at hvis det her ikke går helt så godt, som det skal, alle steder, så er det givetvis, fordi man i regionerne og kommunerne har prioriteret at bruge penge til noget andet. Og det er meget vanskeligt at

stå herinde i Folketinget og sige, at den prioritering i hvert fald er forkert, for hvis de flyttede pengene fra bibliotekerne eller nogle andre sociale formål over på det her, så kunne det godt være, at vi ville skælde ud over det.

Så jeg er enig med den socialdemokratiske ordfører i, at et af problemerne her selvfølgelig er den økonomi, der er i kommuner og regioner.

Kl. 18:00

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 18:00

(Ordfører for forslagsstillerne)

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg vil gerne starte med sige tusind tak for alle de bemærkninger, jeg har fået fra de andre ordførere og ministeren, og så vil jeg rigtig gerne lige starte med at fortælle, hvad det er, der gør, at det er nødvendigt at lave sådan et beslutningsforslag i 2009, i dagens Danmark.

Med flere års erfaring i psykiatrien og med alle de pårørende, jeg har set på min vej, så er noget af det, jeg kan huske, de mennesker, som kom med deres kære – det kunne være deres søn, det kunne være deres kæreste, det kunne være deres bror eller bare en ven, en nabo – og spurgte os, som var i de her afdelinger, om vi kunne hjælpe. Det kunne være på skadestuen, det kunne være på en almindelig afdeling, det kunne være i distriktspsykiatrien.

Så tog vi over. Og det, der så skete efterfølgende, var, at de mennesker, som kom med de her patienter, og som havde været der, da alting brændte sammen, som havde været der, da de havde hørt stemmer, som havde været der, da lejligheden ikke havde været ryddet op, eller der ikke var gjort rent i flere måneder, blev fuldstændig koblet fra. Mange af dem ville enormt gerne hjælpe, mange af dem ville rigtig gerne gå ind og gøre en forskel for de her mennesker, fordi de holdt af dem. Det synes jeg er enormt vigtigt at huske.

Når vi i de fleste tilfælde huskede at spørge dem, var det jo sådan, at mange af dem også gerne ville gå ind og tage et ansvar i forbindelse med efterbehandling. De spurgte, hvordan de kunne være bedre til at fange de her krisesignaler, og hvornår de skulle være bedre til at gå ind og ringe til distriktspsykiatrien, selv om det ikke var deres ansvar som pårørende at gå ind og tage en del af behandlingen.

Så er der jo også meget stor forskel på, hvordan man spørger patienterne, når det gælder på-